

ŠKOLA PRE MAGICKÝCH NESPRATNÍKOV

NICKI PAU PRETO

YOLIO

ŠKOLA
PRE
MAGICÝCH
NESPRATNÍKOV

NICKI PAU PRETO

ŠKOLA
PRE
MAGICKÝCH
NESPRATNÍKOV

Preložila Oľga Kralovičová

Nicki Pau Preto
THE LAST HOPE SCHOOL
FOR MAGICAL DELINQUENTS

Copyright © 2024 by Nicki Pau Preto
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form. No part of this book may
be used or reproduced in any manner for the purpose
of training artificial intelligence technologies
or systems. This work is reserved from text and data
mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement
with Viking Children's Books, an imprint
of Penguin Young Reader's Group, a division
of Penguin Random House LLC

Cover design © by Lucia Baez
Translation © 2026 by Oľga Kralovičová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0791-8

Mojej ON (originálnej nespratníčke)

Shannon DesRoche:

Môj svet sa navždy zmenil v deň,
keď sme sa v piatej triede rozhodli sedieť
spolu v zadnej lavici.

Ďakujem ti, vďaka tebe sa môj život stal
odvážnejším, radostnejším a plným zábavy.

Päť oficiálnych odvetví mágie, AKO ICH DEFINOVALA
Celosvetová školská rada pre magické odvetvia V SPOLUPRÁCI
SO Svetovým združením magického umenia
(ZALOŽENÝM V ROKU 1695):

† VYVOLÁVAČ

Definícia: Je schopný privolať živly alebo predmety, vrátane telekinézy a teleportovania, a manipulovať s nimi.

Špecializácie: zem, vzduch, oheň, voda, predmety

☉ VRHAČ

Definícia: Je schopný meniť, ako niečo vnímame, či ako sa to správa, alebo meniť dačo v čosi iné.

Špecializácie: ilúzie, transformácie, transfigurácie

☿ CHEMIK

Definícia: Je schopný cítiť a odhaliť zložky alebo ovplyvniť rast vegetácie.

Špecializácie: elixíry, jedy, rastliny

♁ JASNOVIDEC

Definícia: Vidí neviditeľné vrátane mŕtvych, budúcnosti a mysle iných a dokáže s nimi komunikovať.

Špecializácie: špiritistické médium, predvídanie, mimozmyslové vnímanie

⚡ CHARIZMATIK

Definícia: Dokáže ovládať, prehovárať a komunikovať so zvieratami alebo s ľuďmi.

Špecializácie: krotenie, ovplyvňovanie

PROBLÉM

LAVINIA LUCASOVÁ MALA PROBLÉMY. Zase.

S prekríženými rukami sedela skrčená v čalúnenom kresle pred kanceláriou riaditeľa, smrdela od dymu a spálenej látky a nohy jej viseli nad zemou. Čakala.

Čakanie bolo vždy najhoršie. Učítelia prechádzajúci okolo na ňu vrhali veľavravné neblahé pohľady – pery mali pritom stisnuté sklamaním –, zatiaľ čo ostatní študenti si šepkali a chichotali sa, zakrývajúc si ústa dlaňami.

Čo vyviedla Lavinia Lucasová tentoraz?

„Jessie Daviesová hovorila, že ju prichytili s chlapcom za lavicami v telocvični,“ povedalo jedno dievča dosť výrazne, aby sa jeho hlas rozliehal. Vin prevrátila oči.

„Počula som, že sa pokúsila zapáliť vlasy Amy Carmichaelovej,“ zatiahol starší chlapec, keď prechádzal okolo aj s kamarátmi a ňaťahoval krk, aby dovidel na Vin. Ten sa aspoň priblížil k pravde. Amy pri tom naozaj bola.

Aj oheň.

„Ale kdeže. Rodičia napísali do školy, že už nemôžu platiť za jej vzdelávanie, a keď jej to slečna Thornburyová povedala, zúrila.“

To nebola pravda. Aj keby Vinini rodičia školné platili – a oni neplatili –, neobťažovali by sa napísať do školy, že to odmietajú. Jednoducho by to ignorovali ako všetky ostatné listy, ktoré im posielali.

Vin sa v kresle prudko vystrela. Pri jej náhlom pohybe okoloidúci študenti nadskočili a rozprchli sa, ako keby bola prašivý pes, ktorý sa napína na reťazi.

Pochmúrne sa usmiala a znovu sa usadila do kresla. To bola *jediná* dobrá stránka jej rastúcej povesti. Pretože klebety o nej boli vždy také pritiahnuté za vlasy a nespoľahlivé, že nikto vlastne netušil, čoho je schopná. A preto sa jej báli. Ak by mala byť Vin úprimná, ani sama vlastne nevedela, čo by mohla urobiť nabudúce. Niekedy to boli oheň a dym – ako dnes –, inokedy ľadový dážď a poľadovica... či lejak. Jej povest' rástla s každým trestom a vylúčením, s každou spáleninou a emocionálne otraseným členom učiteľského zboru.

Po tom, ako musela tri razy za jeden týždeň zostať po škole – čo bol nový rekord –, okolie na ňu nehľadalo iba s obyčajnou zvedavosťou a nehodnotilo ju predpojata na základe davovej psychózy, ale priam sa jej bálo. A to ešte prv, než uplynuli dva týždne. Školský rok sa začal skvele.

„Riaditeľ' ťa čaká,“ sekretárka ukázala Vin na otvorené riaditeľove dvere. Hneď ako cez ne Vin prešla, dvere sa zatresli.

S vysoko zdvihnutou bradou vkráčala do stredu miestnosti. Dlhý záves tmavých vlasov jej ochabnuto visel

okolo tváre, páchol dymom a mala na ňom zaschnuté guče hasiaceho prostriedku. Spálené kusy jej školského saka sa odlupovali a na hrubom tkanom koberci za ňou zostávala stopa z popola.

Riaditeľ Strictlandskej školy mágie sledoval jej príchod usadený za mohutným dubovým stolom a týčil sa pred ňou ako sudca v súdnej sieni. Kývol jej, aby si sadla, posadila sa teda na okraj vratkej drevenej stoličky pred ním. Nemalo zmysel robiť si pohodlie. Vedela, čo príde a že to nepotrvá dlho.

„Lavinia, Lavinia, Lavinia,“ opakoval čoraz vážnejšie, až jej meno znelo ako gong oznamujúci koniec sveta. Riaditeľ Pratt sa pokúšal skryť lesklú plešinu šedivejúcimi vlasmi úhladne začesanými do čela. Na sebe mal pletenú vestu so strictlandským emblémom vyšíťm na hrudi. Prepletol si prsty na stole pred sebou, kde ležal jej otvorený – a nepříjemne hrubý – fascikel.

„Vin,“ opravila ho meravo. Neznášala toto oslovenie, lebo pri ňom vždy cítila, že nastali problémy. Pravdaže mala malér, a preto mu asi mala dovoliť, nech ju tak oslovuje, aby v tom mali jasno.

„Áno, iste,“ povedal a upäto sa na ňu usmieval. „Dnes toho musíme prebrať veľa, La... slečna Lucasová, a nič z toho nie je dobré.“

Lavinia sa neisto zahniezdila.

Ak Lavinia znamenalo, že má problémy, slečna Lucasová rozhodne vyjadrovalo, že sú *veľké*. Až také veľké, že ju musel osloviť priezviskom.

„Bola to nehoda,“ vyhrkla automaticky. Vedela, že na tom nezáleží, na pravde nikdy nezáležalo, ale bola to súčasť cirkusu, ktorým bol Vinin školský život.

„Nehoda?“ zopakoval niekto za Vin a ona až nadskočila. Zvrtla sa a videla, že v kúte pri dverách sedí nejaká žena. Vstala a pozrela na Vin ako stožiar v tvídovom kostýme. Bola vysoká a chudá ako ohreblo, chrbát mala vystretý ako kutáč, kučeravé kadere popripínané sponkami a stvrdnuté od laku na vlasy.

Vin si ju nevšimla, keď vošla dnu, príliš sa sústredila na riaditeľa Pratta – jej sudcu, porotu a kata... Teraz uvažovala... je tu táto žena ako obhajkyňa alebo žalobkyňa?

„Ach áno,“ odkašlal si riaditeľ. Zdalo sa, že nie je nahneváný, ale možno podráždený, lebo táto žena prerušila *jeho* výsluch. Podľa Vin bolo hlavnou úlohou a jediným zdrojom radosti riaditeľa v akejkol'vek škole dostať študentov do problémov.

„Slečna Lucasová, toto je pani Priscilla Primová, inšpektorka, ktorú poslala školská rada.“

Tak toto bolo niečo nové.

A Vin tušila, že zlé.

Pani Primová so stisnutými perami kývla Vin a postavila sa vedľa riaditeľovho stola s rukami zopnutými za chrbtom. „Som tu, slečna Lucasová, aby som určila, či je pravdepodobné, že sa daná *nehoda* zopakuje. Účelom magického vzdelávania, ako sa definuje v Dohode z roku 1695, je naučiť žiakov disciplíne a sebaovládaniu. Navyknúť ich kontrolovať sa.“

Vin veľmi dobre poznala zásady Dohody, ktoré jej kázali a vtĺkali do hlavy celý život.

Mágia musí byť pod kontrolou.

Mágiu treba ovládať.

Mágia je privilegium, nie právo.

„Tvoje ľahkovážne používanie mágie a ničenie školského majetku sú vážne záležitosti, či už si sa ich dopustila úmyselne, alebo neúmyselne,“ pokračovala pani Prirová. „Preto musíme prebrať alternatívne riešenia.“

„Alternatívne riešenia...“ zopakovala bezvýrazne Vin.

„Žiadali sme, aby boli na tomto stretnutí prítomní aj tvoji rodičia,“ začal riaditeľ očividne nesvoj, „ale nepodarilo sa nám s nimi spojiť. Zdá sa, že ich adresa sa za tie dva týždne od tvojho zápisu zmenila a telefónne číslo už nefunguje...“ Zmĺkol a prižmúril oči, no Vin nevedela posúdiť, či zmätene, alebo podozrievavo.

„Veľmi čudné,“ vyslovila Vin a snažila sa ho naladiť skôr na zmätok. Pravda bola taká, že jej rodičia sa nikdy nezdržali v jednom bydlisku dosť dlho, aby tam mali poštovú adresu, a keď áno, zvyčajne to bolo také vzdialené miesto, že kým prišla pošta, už nebola aktuálna – do školy z hlavičky listového papiera už Vin nechodila.

Tvrдили, že idú tam, kam ich zavedie práca. Ich odbor? Lajniaky. Vin nikdy nevidela dvoch ľudí väčšmi posadnutých hmyzom, ako boli jej rodičia, mágovia nižšej úrovne so zvedavosťou vyššieho stupňa, pokiaľ išlo o chrobáky. Nezaujímalo ich nič, čo malo iba dve nohy, a to zahŕňalo aj ich dcéru.

Problém bol v tom, že zakaždým, keď Vin začala chodiť do ďalšej školy, musela vyplniť nové papiere. Očividne sa im nepáčilo, že nechala polovicu okienok prázdnych, a preto začala používať falošné adresy a jednorazový predplatený mobil so starým hlasovým záznamníkom, čo bolo ľahšie, ako sa naozaj pokúsiť vystopovať rodičov. Väčšinou ani nevedela, v ktorej krajine sa práve nachádzajú. Sú v Kanade či Kostarike? V Mexiku alebo na Malte?

A tak vyplňala formuláre a falšovala ich podpisy a správcovia školy jednoducho predpokladali, že rodičia len neodpovedajú na maily a nedvíhajú telefóny, nie že ich pravdepodobne vôbec nedostali. Kým si stihli robiť obavy, Vin už zvyčajne z tej školy odišla.

Vlastne bola radšej, keď jej rodičia boli stále nedosiahnuteľní, pretože netušili o kočovníckom vzdelávaní svojej dcéry a situáciu by iba skomplikovali. Mohli by začať klásť otázky. Prípadne sa pokúsiť prejavovať záujem. Pre Vinin systém by to bol šok.

„Hoci ich prítomnosť by bola ideálna, sotva by sa tým niečo zmenilo,“ upäto vyhlásila pani Primová. „O tomto rozhoduje iba školská rada.“

„O čom?“ spýtala sa Vin. Určite ju vylúčia – tieto stretnutia sa vždy končili Vininým vylúčením – a nikdy na to nepotrebovali prítomnosť jej rodičov.

„Myslím, že vás neprekvapí, slečna Lucasová, že v Stricthlande musíte skončiť,“ oznámil riaditeľ. „Podľa správy slečny Thornburyovej ste zastrašovali svojich spolužiakov a potom ste zapálili celú telocvičňu...“

„Boli to iba vlajky,“ zahundrala Vin. Nie preto, že by sa ovládala. Boli jednoducho najhorľavejšie.

Riaditeľ ju buď nepočul, alebo sa rozhodol ignorovať ju. „... nehanebne ste zanedbali bezpečnosť vašich spolužiakov, a to nespomínam ocenenia úspechov študentov, ktorí tu boli pred vami.“

Vin si vzdychla. Dobre vedela, že na niekoľkých trofejových vlajkách, ktoré podpálila, bolo jeho meno z čias, keď tu študoval, a ich zničenie očividne bral ako osobnú urážku.

„A navyše, váš spis obsahuje dlhý a dosť nechutný zoznam podobných nehôd,“ pokračoval riaditeľ. „Nielenže to nebol prvý požiar, ktorý ste založili v škole, nebola to ani prvá telocvičňa, ani prvé vzácne školské trofejové vlajky, ktoré na to doplatili.“

Vin otvorila ústa pripravená porozprávať mu celý príbeh – že práve na hodine vyčarovávali oheň, a kým bol učiteľ otočený chrbtom, ostatní študenti hádzali do Vin iskry. Reagovala ako vždy, keď ju šikanovali: znášala bolesť a mágiu a odmietala sa nechať dotlačiť k odplate, lebo vedela, ako by sa to skončilo... lenže keď posledná horiaca iskra zasiahla Vininu pokožku, bolo príliš neskoro. Sotva to cítila, no z jej vnútra vyšľahol oheň.

A potom stratila kontrolu. Uvoľnila všetok hnev a mágiu, ktorá v nej bublala, a vybuchla v telocvični ako bomba, pričom ani najsilnejší vyvolávač ohňa v ich škole nedokázal viac, nanajvýš ak vyvolať za hrst' plameňov na dlani.

Vin chcela povedať, že mali šťastie, lebo oheň letel k hradám a nie von ako v minulosti. Chcela mu vysvetliť, že prezieravo neobrátila svoju mágiu proti ostatným študentom *úmyselne*, z čoho ju ustavične obviňovali.

Lenže Vinina mágia bola divoká a mocná, absolútne mimo jej kontroly.

A či to mala v úmysle alebo nie, stávala sa proti všetkému, čo predstavoval Strickland aj každá iná škola magického umenia, do ktorej chodila.

Bolo to *neprijateľné*, čo znamenalo, že aj Vin je neprijateľná.

„Takže,“ ozvala sa pani Primová, „z dôvodov, ktoré uviedol pán riaditeľ, tvoj pobyt v Stricklandskej škole mágie sa skončil. Si vylúčená.“

Z nejakých príčin ju to slovo zasiahlo silnejšie ako zvyčajne. Možno preto, lebo Vin vedela, že príde ešte čosi navyše.

„Zvyčajne,“ pokračovala pani Primová, „by takéhoto študenta preložili do nejakej inej inštitúcie magického umenia pod záštitou školskej rady, ale, bohužiaľ, ty si už prešla dosť dôkladnú trasu od Los Angeles po Montreal a všetky mestá medzi nimi, a to nespomínam niekoľko mesiacov na Aljaške a zopár krátkych vystúpení v zámorí. Zdá sa však, že si sa dostala na koniec zoznamu dostupných škôl.“

„Na koniec zoznamu?“ vyhrkla Vin a po prvý raz sa naozaj znepokojila – vrátane chvíle, keď mimovoľne vybuchla plameňom. „A čo Austrália? A Ázia? Musí tam

byť nejaká škola magického umenia, alebo čo tak jedna či dve v Antarktíde?“

„Naozaj sú na tých miestach školy, ale žiadna ťa nechce. Obávam sa, že tvoj záznam hovorí sám osebe.“

„Ja...“ začala Vin a rukami zvierala boky stoličky tak pevne, až drevo zavrzgalo. Ak ju nijaká škola nechce... kam pôjde?

Pošlú ju domov?

Lenže ona nemala domov.

Vin celý svoj život spávala s rodičmi v stanoch a prívěsoch, v čudných komunitách environmentalistov a raz dokonca aj v jaskyni. Pôsobilo to vzrušujúco, kým bola malá, všetky tie dobrodružstvá po celom svete, aj keď si ju rodičia sotva všímali a polovicu času nemala ani izbu, ani len posteľ pre seba. Ibaže čím bola staršia, tým videla veci jasnejšie.

Nevodili Vin po dobrodružstvách. Vláčili ju ako batožinu – či skôr ako starý kus nábytku. Bola bremeno, čosi, čo vlastne nezapadalo do ich života, ale napriek tomu ju mali na krku. Preto ju pri prvej príležitosti, ktorá sa im naskytla, odložili do internátnej školy a odvtedy sa neobzreli.

„Čo to znamená?“ zadúšala sa a panika jej zvierala hrdlo.

„To znamená,“ začala pani Primová, vytrhla kus papiera zvrchu riaditeľovho spisu a spoza chrbta vytiahla veľkú drevenú pečiatku, „že ťa označili za magickú nespratníčku.“

Buchla pečiatkou, až to zadunelo, a na papieri tie slová svietili jasnočerveným atramentom.

„A existuje iba jedno miesto, kam takí študenti môžu ísť.“

Prosím, nepovedz, že domov, prosím, nepovedz domov. Za tri roky Vin vystriedala osem škôl, vlastne deväť, ak rátała aj víkend v Južnej Afrike, kde školu zatvorili, čo však nesúviselo s Vininým príchodom – tým si bola celkom istá. Napriek škrobeným učiteľom a krutým študentom boli všetky lepšie, než keby ju mali odovzdať rodičom.

Poslať ju tam, kde ju nechceli.

V internátnej škole mala aspoň posteľ, akokoľvek dočasnú.

„Berte to ako príležitosť,“ povzbudzoval ju riaditeľ, vložil práve opečiatkovanú stranu od pani Primovej do jej spisu a podal Vin iný papier. Formulár o preložení. „Myslíme si, že so správne zameranou pozornosťou a s prísnyim rozvrhom...“

„Spolu s prísnuou disciplínou,“ zapojila sa pani Primová.

„... by ste svoj osud mohli zvrátiť. Ale toto je vaša posledná šanca, slečna Lucasová. Odporúčam, aby ste ju využili čo najlepšie. Ak vás znovu vylúčia, označia vás za odpadlíčku a ocitnete sa v čiernom zozname svetového školského systému magického umenia. Navždy. To znamená, že nedostanete nijaké ďalšie vzdelanie, magické či iné. Žiadnu prácu. A nebudete mať nijakú budúcnosť.“

Vin pozrela na papier a prečítala si názov svojej novej školy. Škola poslednej nádeje pre magických nespratníkov.

Nie, to nebola jej posledná šanca.

To bola jej posledná nádej.

LIETADLÁ, VLAKY A DVE AUTÁ

NEUPLYNULA ANI HODINA A VIN vychádzala z dverí Strictlandskej školy mágie.

Pani Primová ju ubezpečila, že má čas sa zbaliť a rozlúčiť, ale ona sa nikdy ani neobťažovala vybaliť a rozlúčiť sa chcela jedine s ďalším ohňom a ničením školského majetku. Iba si vyzliekla sako školskej uniformy – zo žltej nite na okraji vyšívaneho erbu školy sa ešte dymilo –, vytiahla kufor spod postele a zamierila k dverám.

Vin kráčala po chodbe s vysoko zdvihnutou hlavou a kolieska jej kufru pískali. Študenti, ktorí jej stáli v ceste, sa pritlačili k stenám, akoby im akýkoľvek odstavajúci kúsok látky – alebo trčiaca končatina – mohli spontánne vzbĺknuť.

Medzi študentmi sa očividne rozniesli správy, čo sa *skutočne* stalo v telocvični.

Chvalabohu, že odchádza a nebude sa s tým musieť vyrovnávať každý deň. Ide do školy plnej magických nespratníkov, ľudí ako ona.

Kým dorazila do vstupnej haly k pani Primovej, široké schodisko a zábradlie na druhom poschodí boli plné zvedavých tvárí.

„Čo sa deje?“ mračila sa pani Primová na zhromaždených študentov. „Nemali by ste sa pred večerou túlať po chodbách ani tlačiť v hale. Kde sú učitelia?“

Vin sa obzrela a masy sa stiahli, vrátane slečny Thornburyovej, ktorá sa skryla za vyššieho študenta.

Pani Primová sa zamračila ešte väčšmi a snažila sa pochopiť situáciu. „Predpokladám, že ťa chceli vyprevadiť.“

„Nie,“ namietla Vin, otočila sa chrbtom k davu a popri pani Primovej vykročila cez otvorené dvere. „Potrebovali sa ubezpečiť, že nadobro odchádzam.“

Pani Primová vyšla za Vin von, kde na príjazdovej ceste stálo elegantné čierne auto a všade okolo sa rozprestieral dokonale pokosený trávnik.

Šofér zobral Vininu batožinu, vložil ju do kufra a potom otvoril dvere pani Primovej, ktorá si sadla dopredu vedľa neho. Vin sedela vzadu, sama si otvorila dvere a cez tónované okná hľadela, ako Strickland pomaly mizne za vrškom.

Pani Primová sa k nej otočila. „Keďže tvoji rodičia sú, ehm, nezastihnuteľní,“ prehovorila a snažila sa vyjadrovať opatrne, ale ešte väčšmi tým pritiahla pozornosť na skutočnosť, že Vinina matka a otec sa o ňu nezaujímajú bez ohľadu na okolnosti. „... preberám funkciu tvojej poručníčky a bezpečne ťa odprevadím do novej školy. Bude to dlhá cesta – lietadlom a vlakom.“

„A autom,“ dodala otupene Vin, keď si spomenula na názov starého filmu.

Pani Primová zvrážila obočie. Znovu sa mračila.